

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie R. Z. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 7 grudnia 2016 roku odmawiającej wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 3 września 2013 roku i zobowiązującej ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 11.952,43 złotych za w/w okres.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczyni R. Z. (1) była pracownikiem AN (...) i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniom społecznym. W dniu 15 stycznia 2013 roku odwołująca złożyła w siedzibie organu rentowego wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 3 września 2013 roku.

W dniu 25 lipca 2013 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 roku w sprawie VIII U 3694/13 Sąd Okręgowy zmienił tę decyzję przyznając R. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 25 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku. Od powyższego wyroku organ rentowy złożył apelację, która została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 października 2016 roku, w sprawie III AUa 1219/15.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przytaczając treść art. 6, art. 13 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 roku, poz. 372) wskazał, iż w czasie pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku chorobowego za sporny okres toczyło się przed organem rentowym postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku R. Z. o ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, zainicjowane jej wnioskiem z dnia 15 stycznia 2013 roku.

Dla uzyskania prawa do świadczenia chorobowego nie mogą wystąpić przesłanki negatywne, wskazane w przytoczonym art. 13 ustawy. Ich wspólną cechą jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy), z Funduszu Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej (dochód z tej działalności lub zasiłek chorobowy z tytułu kontynuowanej równoległe lub nowej aktywności zawodowej, nabyty na ogólnych zasadach). We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów. Wspólną cechą i uzasadnieniem wszystkich przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest więc okoliczność, że dotyczą one sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu (Rzetecka-Gil A., Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, Oficyna 2009).

W rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 121), świadczenia powyższe są świadczeniami nienależnymi ale zostały pobrane bez winy wnioskodawczyni. Zgodnie z treścią art. 84 ust. 2 ustawy systemowej za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;

2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Jednocześnie przepis art. 66 ust 2 i 3 ustawy zasiłkowej stanowi, że jeżeli świadczenie zostało pobrane nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15-17 i art. 59 ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących oraz z innych świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie zwrotu bezpodstawnie pobranych zasiłków stanowi tytuł wykonawczy w postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni złożyła w dniu 15 stycznia 2013 roku wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W chwili otrzymywania zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia – czyli z dniem 1 kwietnia 2013 roku, miała ona – w ocenie Sądu – wiedzę o tym, iż w toku jest postępowanie w zakresie ustalenia jej prawa do renty. W związku z powyższym wnioskodawczyni winna mieć wówczas na uwadze, iż w razie ustalenia jej tego prawa za okres, kiedy jednocześnie pobierała zasiłek chorobowy świadczenie to stanie się nienależnym w rozumieniu ustawy systemowej i będzie podlegało zwrotowi.

Nie ma w przedmiotowej sprawie znaczenia okoliczność, iż prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy zostało ustalone dopiero w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 kwietnia 2015 roku, potwierdzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 października 2016 roku, a także fakt, iż decyzja przyznająca wnioskodawczyni rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 25 lutego 2013 roku do 31 grudnia 2014 roku została wydana przez organ rentowy w dniu 7 grudnia 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie w sprawie.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez stronę powodową.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelująca zarzuciła naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na oparciu ustaleń wyroku w zakresie zwrotu zasiłku chorobowego, jako nienależnego świadczenia w oparciu o wyjaśnienia tylko organu rentowego, pomijając tym samym odwołanie ubezpieczonej, bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego;

- art. 13 ust.1 pkt.1 ustawy zasiłkowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczona posiadała prawo do renty z tyt. niezdolności do pracy i dlatego zasiłek chorobowy jest nienależny, podczas, gdy prawo to nie istniało w chwili wypłaty zasiłku chorobowego, a zostało przyznane, za okres wsteczny, wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt VIII U 3694/13;

- art. 66 ust.2 i 3 ustawy zasiłkowej w związku z art. 84 ustawy systemowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczona z dniem 1 kwietnia 2013 roku miała wiedzę, że w razie ustalenia jej prawa do renty za okres pobierania zasiłku chorobowego, świadczenie to stanie się nienależnym i będzie podlegało zwrotowi, podczas gdy nie zostało ono pobrane nienależnie z winy ubezpieczonej lub wskutek okoliczności, o których mowa w art.15 -17 i art. 59 ust.6 i 7 tejże ustawy;

- art. 84 ust.2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu, że ubezpieczona miała wiedzę o przyjęciu nienależnego świadczenia, nie ma znaczenia okoliczność, że renta z tyt. niezdolności do pracy została przyznana wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 kwietnia 2015 roku, podczas, gdy obie przesłanki wynikające z pkt. 1 i pkt.2 wystąpiły dopiero po zaprzestaniu jego wypłaty a nie w trakcie jego pobierania;

- art. 84 ust. 2 pkt.2 ustawy systemowej w związku z art. 84 ust.3 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu założenia, że ubezpieczona wprowadziła w błąd ZUS I Oddział w Ł., miała świadomość pobierania nienależnego zasiłku, podczas gdy, od 15 stycznia 2013 roku organ rentowy posiadał wiedzę o złożeniu przez nią wniosku o rentę z tyt. niezdolności do pracy;

- art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z art.213 k.p.c, w związku z art. 217 k.p.c, w związku z art. 227- 233 § 1 k.p.c poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu odwołania, gdy z faktów przedstawionych przez ubezpieczoną, z judykatury i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, że Sąd powinien uwzględnić odwołanie w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze skarżącą wniosła o zmianę wyroku poprzez zwolnienie jej z obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tj. zasiłku chorobowego za okres od 1 kwietnia 2013 roku do 3 września 2013 roku w kwocie: 11.952,43 zł. i zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił i zważył co następuje:

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 lipca 2017 roku pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania oraz złożył oświadczenie wnioskodawczyni z dnia 5 maja 2013 roku, w którym to wskazała, że złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty w dniu 15 stycznia 2013 roku. W treści zaś przedmiotowego oświadczeniu na stronie drugiej znajduje się pouczenie z treści, którego wynika, że zasiłek chorobowy za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto organ rentowy złożył pismo z dnia 5 lipca 2013 roku, z którego to wynika, że poinformował wnioskodawczynię, iż w przypadku przyznania prawa do renty za okres, za który wypłacono zasiłek chorobowy wypłacony zasiłek chorobowy będzie podlegał zwrotowi, jako świadczenie nienależne.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Nim jednak Sąd Okręgowy uzasadni wskazane stanowisko co do meritum wskazać należy, że w myśl art. 378 § 1 kpc. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Tym samym w granicach zaskarżenia sąd odwoławczy jest uprawniony do merytorycznego rozpoznania sprawy – co podniósł również Sąd Najwyższy na gruncie rozpatrywanego przypadku wskazując na obowiązek ponownego rozpoznania sprawy od początku oraz uzupełnienia wszelkich braków postępowania dowodowego. Oznacza to, że może dokonywać własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebrany w I instancji (art. 381 i 382 KPC). Do przyjętych ustaleń faktycznych może zastosować właściwe przepisy prawa materialnego niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, będąc ewentualnie związanym oceną prawną lub uchwałą SN (art. 386 § 6, art. 398²⁰ i 390 § 2 KPC). Nadto Sąd odwoławczy nie jest związany przedstawionymi w apelacji zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (uchw. SN (7) z 31.1.2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55; zob. też post. SN z 16.6.2004 r., I CZ 40/04, L.; wyr. SN z 6.6.2007 r., II PK 318/06, OSNAPiUS 2008, Nr 23-24, poz. 344). Te natomiast na gruncie rozpoznawanej sprawy wskazywały na nieprawidłową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie ustalenia czy wnioskodawczyni została pouczona przez organ rentowy o treści art. 13 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 roku, poz. 372), a jeśli tak to kiedy.

W niniejszej sprawie pełnomocnik organu rentowego na etapie postępowania apelacyjnego złożył oświadczenie wnioskodawczyni z dnia 5 maja 2013 roku, w którym to wskazała, że złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty w dniu 15 stycznia 2013 roku. W treści zaś przedmiotowego oświadczeniu na stronie drugiej znajduje się pouczenie z treści, którego wynika, że zasiłek chorobowy za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto organ rentowy złożył pismo z dnia 5 lipca 2013 roku, w którego to wynika, że poinformował wnioskodawczynię, iż w przypadku przyznania prawa do

renty za okres, za który wypłacono zasiłek chorobowy wypłacony zasiłek chorobowy będzie podlegał zwrotowi, jako świadczenie nienależne.

Sąd Okręgowy w celu wyjaśnienia zasygnalizowanej kwestii postanowienie z dnia 7 lipca 2017 roku dopuścić dowód poza rozprawą i zobowiązał pełnomocnika organu rentowego do złożenia kompletu akt rentowych wnioskodawczyni do dnia 13 lipca 2017 roku.

Pismem z dnia 11 lipca 2017 roku organ rentowy poinformował, że akta rentowe wnioskodawczyni w chwili obecnej znajdują się w Sądzie Okręgowym w Łodzi oraz w Sądzie Apelacyjnym w Łodzi w związku ze sprawami, które się tam toczą z odwołania R. Z. (1).

W związku z tym postanowieniem z dnia 20 lipca 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zamkniętą rozprawę otworzył na nowo i odroczył oraz zobowiązał pełnomocnika organu rentowego do wyliczenia wysokości zasiłku chorobowego faktycznie wypłaconego wnioskodawczyni w okresie od 1 kwietnia 2013 roku do 7 maja 2013 roku;

Z przedłożonej przez organ rentowy informacji wynika, że za okres od 1 kwietnia 2013 roku do 7 maja 2013 roku wnioskodawczym wypłacono zasiłek chorobowy w wysokości 2860,10 zł brutto.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy stwierdził, że uzupełniające postępowanie dowodowe potwierdziło, że przyznane wnioskodawczyni świadczenie było świadczeniem nienależnym, jedynie błędnie przyjął Sąd Rejonowy podobnie jak organ rentowy, iż zwrotowi podlega kwota 11.952,43 zł w sytuacji gdy faktycznie winna być to kwota 9.092,33 zł, ponieważ dopiero od dnia 8 maja 2013 roku R. Z. (3) została pouczona przez organ rentowy o treści art. 13 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 roku, poz. 372). Co za tym idzie za okres od 1 kwietnia 2013 roku do 7 maja 2013 roku wnioskodawczyni nie ma obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: 2016 poz. 963), osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.:2016 poz. 372) wypłatę zasiłku wstrzymuje się, jeżeli prawo do zasiłku ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało. Jeżeli świadczenie zostało pobrane nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15-17 i art. 59 ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących oraz z innych świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Według art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;

2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Ze stanowiska Sądu Najwyższego, wyrażonego w wyroku z dnia 17 stycznia 2012 r., sygn. I UK 194/11, Lex nr 1227962, wynika, że przepis art. 66 ust. 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 84 ust. 2 u.s.u.s. - w tym znaczeniu, że wyłącza stosowanie tego ostatniego przepisu do nienależnie pobranych zasiłków chorobowych. Przepis art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej określa w szczególności sposób zasady potrącania oraz egzekucji, nie wyłącza natomiast stosowania

definicji nienależnie pobranych świadczeń, wynikającej z art. 84 ust. 2 u.s.u.s., do nienależnie pobranych zasiłków chorobowych. Sąd Najwyższy podkreślił, iż ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się do wszystkich ubezpieczeń społecznych, w tym m.in. do ubezpieczenia w razie choroby i macierzyństwa (art. 1 pkt 3 ustawy systemowej). Żaden z przepisów ustawy zasiłkowej nie reguluje odmiennie niż art. 84 ust. 2 ustawy systemowej kwestii zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Inaczej mówiąc, art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie reguluje odmiennie okoliczności przemawiających za uznaniem świadczenia za pobrane nienależnie niż czyni to art. 84 ust. 2 ustawy systemowej.

Podkreślenia wymaga, iż stosownie do art. 84 ust. 2 ustawy systemowej, dopiero prawidłowe pouczenie pobierającego świadczenie o braku prawa do jego pobierania stanowi podstawę do zakwalifikowania pobranego świadczenia jako świadczenia nienależnego. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego (np. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 1980 r., II URN 51/80, OSNCP 1980, Nr 10, poz. 202, wyrok z dnia 10 grudnia 1985 r. II URN 207/83, (...) 1986, Nr 3, poz. 71) przyjmuje się, że brak pouczenia świadczeniobiorcy o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń zwalnia go z obowiązku zwrotu świadczeń pobranych mimo istnienia tych okoliczności, choćby nawet mógł powziąć o nich wiadomość z innych źródeł. Obowiązek pouczenia spoczywa na organie rentowym, samo zaś pouczenie powinno być wyczerpujące, zawierające informacje o obowiązujących w dniu pouczenia zasadach ustania lub wstrzymania wypłaty świadczeń. Brak pouczenia zwalnia osobę bezpodstawnie pobierającą świadczenie z obowiązku ich zwrotu, poza sytuacją określoną w art. 84 ust. 1 cytowanej ustawy czyli świadomego wprowadzenia w błąd.

Wskazać należy, że obowiązek dowodowy, zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu zawartą w art. 6 k.c., spoczywał w niniejszym postępowaniu na organie rentowym. To organ rentowy winien był wykazać, iż udzielił ubezpieczonej pouczenia co do okoliczności mających wpływ co do ewentualnych konsekwencji w sytuacji przyznania prawa do renty.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy zadośćuczynił swojemu obowiązkowi i udzielił ubezpieczonej pouczenia w powyższym zakresie. Z przedłożonego - wprawdzie na etapie postępowania apelacyjnego - oświadczenia z dnia 5 maja 2013 roku wynika, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty w dniu 15 stycznia 2013 roku. Co istotne w treści przedmiotowego oświadczenia na stronie drugiej znajduje się pouczenie, z którego to wynika, że zasiłek chorobowy za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Dodatkowo organ rentowy przedstawił pismo z dnia 5 lipca 2013 roku, z którego to wynika, że poinformował wnioskodawczynię, iż w przypadku przyznania prawa do renty za okres, za który wypłacono zasiłek chorobowy wypłacony zasiłek chorobowy będzie podlegał zwrotowi, jako świadczenie nienależne. Nie może być zatem wątpliwości, że wnioskodawczyni została pouczona o skutkach jakie mogą nastąpić w przyszłości. A zatem winna się liczyć z tym - nawet gdy orzeczenie o przyznaniu prawa do renty zapadnie o wiele później - że będzie musiał zwrócić zasiłek jako świadczenie nienależne. Zatem nie ma znaczenia zła czy dobra wola wnioskodawczyni, wprowadzenie w błąd oraz to, że dopiero orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2015 roku zostało jej przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotnym jest to, że powódka miała wiedzę, na moment pobierania zasiłku chorobowego, że w przypadku przyznania prawa do renty będzie zobowiązana do zwrotu tego świadczenia, które zostało jej przyznane i wypłacone. Zatem informacja organu rentowego miała jedynie zobrazować z jakimi konsekwencjami winna się liczyć wnioskodawczyni w przyszłości w przypadku uwzględnienia jej wniosku o rentę.

Dlatego też prawidłowe były ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sądu Rejonowego, że pobrany zasiłek chorobowy był świadczeniem nienależnym. Jedynie ustalona kwota nienależnego świadczenia, podlegająca zwrotowi, została błędnie określona. Jak wynika z zebranego na etapie postępowania apelacyjnego materiału wnioskodawczyni została w dniu 7 maja 2013 roku pouczona o treści art. 13 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 roku, poz. 372). A co za tym idzie dopiero od następnego dnia tj. od dnia 8 maja 2013 roku była zobligowana do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Zatem nie miała obowiązku zwrotu świadczenia pobranego za okres od 1 kwietnia 2013 roku do 7 maja 2013 roku w wysokości 2.860, 10 zł brutto. Natomiast za pozostały okres tj. od dnia 8 maja 2013 roku do dnia 3

września 2013 roku była zobligowana przedmiotowe świadczenie zwrócić i wyniosło ono kwotę 9.092,33 zł, (11.952,43 zł - 2.860,10 zł = 9.092,33 zł)

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 22 marca 2016 roku jedynie w ten sposób, iż zobowiązał R. Z. (1) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od 8 maja 2013 roku do 3 września 2013 roku w kwocie 9.092,33 zł.

W pozostałym zaś zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja skarżącej jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Nie było również możliwe uwzględnienie wniosku R. Z. (1) o stwierdzenie odpowiedzialności organu rentowego za wydanie nieprawidłowej decyzji.

Art. 85 ust. 1. ustawy systemowej stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Natomiast w myśl art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.) w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Zatem przepisy te dotyczą rodzajowo innych spraw a to spraw o ustalenie prawa bądź wysokość świadczenia nie zaś jego zwrotu. W związku z tym nie było możliwe zastosowanie wskazanej normy do niniejszej sprawy.

Przewodnicząca: Sędziowie:

E.W.